

man ikke bebreide, mener jeg, Regjeringen eller dem, der slutte sig til den, at de ikke have vist Interesse for de økonomiske Reformers Udvikling.

Det, der har dannet Hovedpunkterne for Forhandlingen om det foreliggende Finantslovsforslag i Folkethinget, er imidlertid Spørgsmaalet om Befordringsmidlernes Udvikling. Det kan dog vistnok, synes det mig, være noget tvivlsomt, om ethvert som helst Befordringsmiddel er en økonomisk Fordel. Det, at man kan kjøre baade med Lokomotiv, Tender og Personvogne og med Lokomotivfører, Fyrbøder og Konduktør osv., uden at have mere end een Passager, er en tvivlsom økonomisk Reform, og jeg mener, at vi ere komne temmelig vidt ind paa denne Vej. Der har i den Tid, som vi nu kunne se tilbage paa, været bygget et ganske overordentligt stort Antal Jernbaner, og sætter man altsaa Pris paa Befordringsmidlernes Udvikling, skal det ikke kunne paastaas, at Regjeringen eller Landsthinget har negtet Bidrag til en Udvikling i denne Retning. Der har i Løbet af en Del Aar af denne Regjering været bygget for 130 Mill. Kr. Jernbaner, og jeg kan ikke tro Andet, end at vi maa sige, at der ikke er blevet sparet paa det, man kalder økonomisk Reform i denne Retning, jeg tror snarere, at man kan sige, at man er gaaet temmelig ødselt til Værks i saa Henseende. Naar man derfor har sagt, at Regjeringen, fordi den ikke vil gaa med til at anvende hderligere 50 Millioner Kr. paa disse Reforme, som ikke betale sig, mod sætter sig en fornuftig Udvikling i denne Retning, saa forekommer det mig, at vi kunne rolig slutte os til Regjeringen og ønske, at den vil være som hidtil tilbageholdende i at anvende Penge paa Jernbaneanlæg, som ikke betale sig, og som der ikke er den fjerneste Grund til at tro vilde kunne betale sig. At kunne kjøre med Posttog — hvad man har lagt saa stor Vægt paa i det andet Thing — igjennem Sjælland for at naae Hamborg i rette Tid med et enkelt Døg — der er 8 andre, som komme til Hamborg i rette Tid — og derpaa at anvende $\frac{1}{2}$ Million Kr., medens den direkte Indskrivning af Passagerer hele Aaret igjennem indskrænter sig til 13 Personer, synes mig at være en Fordring, som man ikke behøver at være militaristisk fundet for ikke at ville være med til. Saa samme Maade gaar det med Dampskibsfarten fra Esbjerg, som man nu sætter saa megen Pris paa. Der maa være en særlig Grund til, at Folk ikke ville lade Varerne befordre over Esbjerg — rimeligvis sætter man Fragterne for høit fra Esbjerg, og det kommer vel af, at det

er vanskeligt at faae Returfragter til et saa lille Sted — men, hvorledes det nu end forholder sig, synes jeg, at vi ikke bør anvende 2 Millioner paa denne Route. Vi give nu 150,000 Kr. om Aaret til det forenede Dampskibsselskab, og jeg synes at der maa være en Grændse for, hvad man skal anvende for at komme saa billig som muligt fra Esbjerg. Naar Folk nu engang hellere ville reise en anden Vej end over Esbjerg, forekommer det mig, at der er god Grund for os til at være i høi Grad tilbageholdende i denne Retning. Der var en Tid, hvor man ikke var saa lidt utilbøielig til at anvende noget Klækkeligt til Befordringsvæsenet. Jeg mindes endnu, hvad det kostede at faae en Dampferge over Storebelt. Det lykkedes først at opnaa Bevillingen dertil efter flere Aars Kamp. Jeg vil altsaa for mit og ogsaa for Landsthingets Vedkommende tilbagevise den Paastand, at vi ikke skulde have Sands for Befordringsmidlernes Udvikling og kun være optagne af Interessesen for de militære Bevillinger. Vi have anvendt saa uhyre Summer paa den omtalte Sag, at jeg tror, at vi snarere have anvendt for Meget end for Lidt. Det er Grunden, som vistnok nu vil gjøre Landsthinget utilbøielig til at gaa meget vidt, hvad disse Befordringsmidlers Udvikling angaar, men det er ingenlunde, fordi man vil have Søfterne forstærkede eller være Skibe forsynede med flere Kanoner, eller fordi vi ville anstaffe en større Mængde Skjts, end der haves for Diebliffet. Jeg skal indskrænke mig til disse saa Bemærkninger. Jeg har kun fremsat dem dels for at slutte mig til den høitærede Conseilspræsident i hans Bemærkninger om den Uoverensstemmelse, som der i Virkeligheden er, og som man har Ret til at fremhæve, imellem de to Thing, og dels for at præcisere, at mit Standpunkt ingenlunde er det, at jeg finantsielt vil anvende Alt paa de militære Foranstaltninger. Jeg er saa tilbøielig som Noget til om muligt at forbedre vor økonomiske Udvikling, men jeg vil dog ikke derfor kaste Millioner bort, og det anser jeg det for at være, naar de ikke give en Dres Indtægt.

H. Danneffeld-Samsøe: Da Landsthinget Aar efter Aar faar Finantslovsforslaget saa sildigt ind, at det er umuligt at underkaste det, det jo behøver, Drøftelse i de reglementerede tre Forhandlinger, og da det foreliggende Finantslovsforslag tilmed i dets nuværende Skikkelse er aldeles uantageligt for Landsthinget, vil jeg henstille til det høie Thing, om det ikke skulde være rigtig,